

han ikke tidligere havde kendt noget til eller endog blot hørt om. Derfor sad han nu og iagttog ham med prøvende Blikke, ligesom han var opmærksom paa alt, hvad der blandt de omkringsiddende blev sagt om den unge Mand og hans velansete Slægt.

Ved Efterretten slog Philip Salomon for tredje Gang paa sit Glas. Det var dog ikke — som han straks under Selskabets Muntethed forklarede — for at bortgive endnu en Datter. Han vilde derimod foreslaa en Skaal for Dr. Nathan og ønskede ham velkommen tilbage fra den lange Udlændighed, som jo heldigvis kun havde knyttet ham endnu fastere til Landet og dets Ungdom. Skaalen blev drukket med stor Begejstring. Flere af Gæsterne — ogsaa Damer — rejste sig fra deres Pladser og samledes om Doktoren for at støde deres Glas mod hans.

„Han har ikke forandret sig siden sidst,“ hørte man Folk sige rundtom ved Bordet. „Haaret begynder dog at miste Farven.“ — „Aa ja, men han ser alligevel ikke ældre ud!“

Ja, hvordan saae han egentlig ud, denne meget fejrede og meget angrebne Mand, der mere energisk og mere maalbevidst end nogen anden havde ryddet Grund for et Fremtidens Danmark og rejst et Røre i Landet, hvortil man næppe kunde finde Sidestykke i nogen aandelig Bevægelse siden Reformationens Dage.

Han var lille af Vækst, og Folk fandt i Almindelighed hans Ansigt uskønt. Det var i hvert Fald meget uregelmæssigt; men forresten havde det sin Vanskelighed at bedømme det, fordi det aldrig var i Hvile men uafbrudt skiftede Udtryk og afspejlede indre Bevægelser med et ubehersket, krampagtigt Minespil, hvori der med Aarene endda var kommen nogen bevidst Overdrivelse. Smukkeste var det, naar han lyttede. Dets Udtryk fik da Liv af det, som var allerypperst hos ham; hans Kundskabs-tørst, hans umættelige Videlyst . . . eller Videlystenhed. I en almindelig Selskabsunderholdning var saadanne Øjeblikke dog ikke hyppige hos ham, han holdt absolut mest af at tale selv. Ved Siden af en ubegrænset Modtagelighed — og som Modvægt herimod — besad han endnu i den graanende Alder en næsten